ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **N. T. H.,** zastoupená Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem se sídlem Václavské nám. 808/66, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2020, čj. MV-141042-7/SO-2020, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 5. 2021, čj. 77 A 166/2020-62,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 17. 7. 2020, čj. OAM-34614-25/DP-2019, zastavilo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání, a to z důvodu neodstranění podstatných vad (nedoložení požadovaných dokladů). Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně a uvedené usnesení potvrdila.

[2] Rozhodnutí žalované napadla žalobkyně žalobou. Tvrdila, že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení. Správní orgán I. stupně postupoval nesprávně, protože na žádost žalobkyně nepřerušil řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu. Důvody, pro které o přerušení žádala, nebyly obstrukční. Žalobkyně se v důsledku postupu správního orgánu I. stupně dostala do tíživé pobytové situace. Kvůli nezákonnému postupu správních orgánů na území ČR pobývala neoprávněně a nemohla podnikat. Proto potřebovala dostatek času, aby se mohla po obnovení oprávněnosti pobytu pokusit o zahájení podnikatelské činnosti

a získání dostatečných příjmů. Rozhodnutí žalované je postaveno na mylném předpokladu, že s žalobkyní bylo od počátku standardním způsobem vedeno správní řízení a tudíž jí s ohledem na fikci dlouhodobého pobytu nic nebránilo ve výkonu samostatné výdělečné činnosti. Žalobkyně trvá na tom, že na území ČR pobývala neoprávněně, cizinecká policie s ní zahájila řízení o správním vyhoštění. K zastavení daného řízení došlo až 30. 4. 2020.

[3] Krajský soud v Plzni shora označeným rozsudkem žalobu zamítl. Zdůraznil, že žalobkyně nezpochybnila svou povinnost předložit požadované doklady nejpozději k výzvě správního orgánu I. stupně. Nezpochybnila ani to, že byla správním orgánem I. stupně vyzvána k jejich předložení a poučena o následcích jejich nepředložení. Správní orgán I. stupně žalobkyni k její žádosti prodloužil lhůtu. Celkem žalobkyni dal prostor v rozsahu 59 dnů k vyhovění výzvě. Jeden den před uplynutím lhůty žalobkyně poprvé zmínila řízení o správním vyhoštění s tím, že nemohla vykonávat živnost, a teprve poté, co jí bude vydán doklad o oprávněnosti pobytu, začne si vyřizovat živnostenské oprávnění, zahájí podnikání a zajistí si tak dostatečný příjem, který následně prokáže. Spolu s tím požádala o prodloužení lhůty o dalších 183 dnů. I ve vztahu k dalším dokladům uvedla, že je dodá až spolu s dokladem o příjmu. Správní orgán I. stupně není povinen vyhovět každé žádosti o přerušení řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu. Smyslem daného ustanovení je, aby měl účastník dostatečný časový prostor k obstarání potřebných dokladů nutných pro vyhovění žádosti. Žalobkyně měla přiměřený čas pro zajištění náležitostí žádosti. Je třeba posuzovat nedoložení každého dokladu jednotlivě, neboť nedoložení každého z nich mohlo vést k zastavení řízení. Pokud jde o cestovní pas, předložila jej žalobkyně až v odvolacím řízení, přestože tomu dříve nic nebránilo a s ohledem na § 82 odst. 4 správního řádu k němu žalovaná nemusela přihlížet. Žalobkyně tedy neosvětlila žádný relevantní důvod pro přerušení řízena a již z tohoto důvodu by zastavení řízení obstálo. Doklady o ubytování a pojištění žalobkyně také bez odůvodnění nepředložila. Netvrdila, že by jí něco bránilo v jejich předložení. Správní orgány proto ani ve vztahu k nim nemohly pochybit, pokud řízení nepřerušily. Za této situace je nadbytečné se zabývat argumentací vztahující se k dokladu o příjmu žalobkyně. Krajský soud přesto nad rámec uvedl, že při posuzování přiměřenosti lhůty lze přihlížet k době nutné pro jeho obstarání. Nikoli již k době nutné pro vytvoření podmínek pro vystavení dokladu (zahájení podnikání, vytvoření zisku v následujícím půlroce). Ani v tomto případě správní orgány nepochybily, pokud řízení nepřerušily a zastavily.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované a repliky

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Tvrdí, že se krajský soud nesprávně vypořádal s žalobními body týkajícími se nepřerušení řízení k její žádosti dle § 64 odst. 2 správního řádu. Žádost o přerušení považuje za důvodnou, protože bez doložených příjmů nebylo možné o žádosti meritorně rozhodnout. Nesouhlasí se závěry krajského soudu, podle kterých bylo možné řízení zastavit pro nedoložení kteréhokoliv dokladu. Věc lze totiž nahlížet i opačně. I kdyby stěžovatelka doložila ostatní doklady, nebylo by možné žádosti vyhovět bez prokázání příjmů. Řízení proto mělo být s ohledem na dispoziční zásadu přerušeno. Žádost nebyla obstrukční. Žalobkyně doklad o příjmech nemohla doložit s ohledem na to, že neměla pobytové oprávnění. Za podružné naopak pokládá nedoložení zbylých dokladů, které by nemusela doložit, pokud by bylo řízení přerušeno. Někdejší zmocněnec stěžovatelky měl nejspíše v úmyslu doložit veškeré doklady společně.

[5] Krajský soud pochybil, pokud nepřihlížel k listinám cizinecké policie a argumentaci stěžovatelky poukazující na to, že rozhodnutí žalované je postaveno na mylném předpokladu o standardním vedení správního řízení a o tom, že stěžovatelce díky fikci dlouhodobého pobytu nic nebránilo v podnikání. Na území ČR pobývala neoprávněně, ke stejnému závěru dospěla i cizinecká policie, která zahájila řízení o správním vyhoštění, které bylo zastaveno až 30. 4. 2020. Tyto skutečnosti nebyly uplatněny před krajským soudem opožděně. Sám krajský soud totiž připouští, že stěžovatelka již v žádosti o přerušení řízení tvrdila, že proti ní bylo vedeno řízení o správním vyhoštění. Cizinecká policie navíc jistě vycházela z cizineckého informačního systému, ze kterého muselo plynout, že stěžovatelce nesvědčí žádné pobytové oprávnění či fikce. Stěžovatelka neví, z jakého důvodu bylo řízení o správním vyhoštění zastaveno. Neměla důvod se domnívat, že na území ČR pobývá oprávněně a může podnikat. Za této situace se její žádost o přerušení řízení jeví jako naprosto oprávněná. Vedení řízení o správním vyhoštění měla zohlednit již žalovaná, neboť jde o okolnosti spadající pod rozsah odvolacího přezkumu podle § 82 odst. 2 správního řádu.

[6] Krajský soud nesprávně posoudil i námitku, podle které správní orgán I. stupně po nepřerušení řízení přepjatě formalisticky a v rozporu se zásadními zásadami správního řízení zastavil řízení. Žalovaná namísto toho, aby toto pochybení zhojila, potvrdila jak usnesení o zamítnutí žádosti o přerušení řízení, tak následně i usnesení o zastavení řízení. Nebyl důvod, aby žalovaná nepřihlížela k dokladům doloženým v odvolacím řízení, neboť koncentrace řízení zakotvená v § 82 odst. 4 správního řádu by neměla být *a priori* v každém případě upřednostněna před ostatními zásadami správního řízení (zásadou vstřícnosti a dobré správy). Správní orgány by měly výjimečně připustit i pozdější doložení požadovaných dokladů, a to i s ohledem na to, že stěžovatelka (stejně jako správní orgán I. stupně a cizinecká policie) žila v přesvědčení o neoprávněnosti pobytu.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakovala, že řízení bylo zastaveno nejen z důvodu nedoložení dokladu spjatého s plněním účelu pobytu [dokladu o úhrnném měsíčním příjmu ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců], ale i dalších zákonných náležitostí (dokladů o zajištění ubytování, o zdravotním pojištění a cestovního dokladu). Stěžovatelka kromě toho, že je nedoložila, tak ani netvrdila, proč je doložit nemůže. Žalovaná nezpochybňuje, že bez doložených příjmů nemohla o žádosti meritorně rozhodnout. Nicméně stěžovatelce byla poskytnuta přiměřená lhůta k doložení požadovaných dokladů, která byla k její žádosti prodloužena. Ve zbytku odkázala na napadený rozsudek a odůvodnění svého rozhodnutí.

[8] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalované setrvala na tom, že správní orgán I. stupně postupoval nezákonně, pokud řízení na její žádost nepeřrušil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud úvodem zdůrazňuje, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Argumentace vedená jiným směrem než ve vztahu k nosným důvodům napadeného rozsudku proto není přípustná (tím spíše, pokud již krajský soud vysvětlil, že není v této věci vůbec relevantní a stěžovatel na ní přesto setrvává, aniž by na závěry krajského soudu reagoval). Z usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, plyne, že kasační stížnost, jejíž důvody nesměřují vůči výroku napadeného soudního rozhodnutí anebo důvodům, na nichž dané rozhodnutí stojí, je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Dále v usnesení ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřípustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).*“ Platí tedy, že aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá, vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha reagovat na konkrétní závěry krajského soudu.

[12] Úvodní pasáž kasační stížnosti stěžovatelka doslovně převzala z žaloby. Konkrétně se jedná o obecnou argumentaci poukazující na souvislost dispoziční zásady a přerušení řízení k žádosti stěžovatelky dle § 64 odst. 2 správního řádu, kterou se krajský soud podrobně zabýval a s odkazy na judikaturu vyložil, že povinnost správního orgánu řízení přerušit není automatická a neomezená, a rovněž zcela konkrétně vyložil, proč s ohledem na skutkové okolnosti nevyhovění žádosti o přerušení řízení nebylo vadou řízení. Obecné poukazy na dispoziční zásadu nereagující na konkrétní závěry krajského soudu nepředstavují přípustnou námitku ve smyslu uvedené judikatury.

[13] Další okruh kasačních námitek se týká otázky, nakolik měl krajský soud přihlédnout k vedení řízení o správním vyhoštění, resp. stěžovatelkou předloženým listinám vystaveným cizineckou policií. V tomto směru lze rekapitulovat, že krajský soud provedl dokazování listinami týkajícími se řízení o správním vyhoštění, nicméně následně uzavřel, že k nim nebude přihlížet s odkazem na § 75 odst. 1 s. ř. s., protože stěžovatelka tyto skutečnosti do správního řízení nevnesla (a to ani v odvolání). Správní orgány posuzovaly věc v souladu se skutečnostmi plynoucími ze správního spisu. Stěžovatelka, která svými námitkami podle § 82 odst. 2 správního řádu vymezila rámec odvolacího přezkumu, ve správním řízení podle krajského soudu správním vyhoštěním nijak neargumentovala, tudíž podle krajského soudu nemůže jít o důvod nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí (žalovaná v tomto směru nemohla nijak pochybit).

[14] S ohledem na výše uvedené tedy na stěžovatelce při podání kasační stížnosti především bylo, aby vyložila, proč jsou uvedené závěry krajského soudu nesprávné. Stěžovatelka však na jejich podstatu takřka nereaguje (netvrdí, proč je uvedený výklad daných ustanovení nesprávný, resp. proč na jejich základě nelze dospět k závěrům, jaké krajský soud v napadeném rozsudku učinil ani nepoukazuje na to, že danou otázku do řízení vnesla a krajský soud to přehlédl). Opakované stěžovatelčino tvrzení týkající se neoprávněnosti pobytu, resp. jejího přesvědčení v tomto směru, a poukazování na listiny týkající se vedení řízení o správním vyhoštění nemůže být bez dalšího dostatečné.

pokračování
Nevyvrací totiž závěr krajského soudu, podle kterého nebylo na místě, aby se krajský soud těmito skutečnostmi zabýval.

[15] Krajský soud si v napadeném rozsudku v tomto směru ani neprotiřečí. Pasáž odůvodnění napadeného rozsudku, na kterou stěžovatelka poukazuje a v níž krajský soud připustil, že stěžovatelka již v žádosti o přerušení řízení poukazovala na řízení o správním vyhoštění (bod 39. napadeného rozsudku), není v rozporu s jinou částí odůvodnění, kde krajský soud uvedl, že stěžovatelka byla povinna předložit listiny navržené k důkazu již ve správním řízení (bod 24. napadeného rozsudku). Každý z těchto závěrů se týká jiné otázky (uplatnění určitých tvrzení a navrhování důkazů). Není na místě, aby za daných okolností kasační soud hodnotil správnost uvedených závěrů, neboť stěžovatelka v tomto směru skutečně neuplatnila žádnou ucelenější argumentaci, ve které by vyložila, z jakých právních důvodů dané závěry neobstojí (např. zda a proč v dané věci důkazní návrhy bylo možno uplatnit poprvé až v řízení o žalobě). Stejně tak stěžovatelka nepředložila žádnou ucelenější argumentaci, kterou by zpochybňovala závěr krajského soudu, podle kterého se nemohl námitkou zabývat z důvodu, že nebyla uplatněna v odvolání, ale až v žalobě (k tomu srov. judikaturu týkající se požadavků na formulaci kasační námitky, podle kterého je stěžovatel povinen uvést nejen konkrétní a individualizovaná skutková tvrzení, ale také právní argumentaci ve vztahu k projednávané věci, rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, jehož závěry ohledně formulace žalobních bodů se týkají i důvodů kasační stížnosti).

[16] Relevantní argumentací v tomto směru nemůže být obecný odkaz stěžovatelky na § 82 odst. 2 správního řádu, ani poukaz na to, že lustrací v cizineckém informačním systému mělo být zjistitelné, že se stěžovatelkou bylo řízení o správním vyhoštění vedeno. V obecné rovině lze jistě připustit, že správní orgány mající přístup do cizineckého informačního systému v daném systému mohou (a mají) ověřovat skutečnosti, které jsou pro určité řízení významné a především které by zjevně mohly výsledek takového řízení ovlivnit. Jak již nicméně připomněl v napadeném rozsudku i krajský soud, v nyní projednávané věci se spor netýkal pouze doložení jediného dokladu (stěžovatelka nepředložila doklady další, tedy argumentace týkající se dokladu o příjmu se týkala jen jedné z dílčích otázek). Navíc sama stěžovatelka v žádosti ze dne 1. 7. 2020 poukazovala na to, že řízení o správním vyhoštění mělo být skončeno již 30. 4. 2020, tedy před více než dvěma měsíci, a dané řízení tak žádosti o přerušení nijak bezprostředně nepředcházelo. V takové situaci, kdy navíc (jak již bylo také opakovaně zmíněno) stěžovatelka nezpochybňuje ani závěry krajského soudu týkající se podoby a obsahu odvolacích námitek, nelze podle kasačního soudu vytýkat žalovanému, že určité skutečnosti plynoucí z cizineckého informačního systému ve svém rozhodnutí nezmiňoval či nezohledňoval.

[17] Stěžovatelka dále zpochybňuje i samotný výše již zmíněný závěr krajského soudu, který vyšel z toho, že stěžovatelka kromě dokladu o příjmech (jehož význam setrvale zdůrazňuje) nedoložila ani další doklady stanovené zákonem, což samo odůvodňuje důvodnost zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Podle daného ustanovení „*řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.*“

[18] Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu se vyvinula v obecný závěr, podle kterého v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na

správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 4. 11. 2015, čj. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, čj. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016-36, nebo ze dne 15. 11. 2017, čj. 8 Azs 111/2017-36). Následkem nedoložení byť jediné ze zákonem požadovaných náležitostí žádosti je zastavení řízení podle výše uvedeného ustanovení správního řádu (rozsudky NSS ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015-24, ze dne 15. 5. 2019, čj. 8 Azs 249/2018-57, či ze dne 13. 1. 2023, čj. 8 Azs 81/2021-38). Zákon nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit, či nikoliv. Pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, je povinen řízení o žádosti zastavit. Nejednalo se o přepjatě formalistický postup, ale o postup v souladu se zákonem (rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2022, čj. 9 Azs 59/2022-41). Závěry krajského soudu jsou v souladu s touto judikaturou, neboť stěžovatelka ani přes výzvu nedoložila zákonem požadované doklady (cestovní pas, doklady o příjmech, ubytování a pojištění). Stěžovatelka se upíná svou argumentací pouze k dokladu o příjmech, nicméně zastavení řízení by obstálo s ohledem na nepředložení kteréhokoli z nich. Tvrzení, že tak její zmocněnec chtěl nejspíše učinit hromadně a předložit všechny doklady společně, je nepodstatné pro posouzení věci, neboť byla povinna předložit veškeré doklady ve stanovené lhůtě, což neučinila. Jaké úvahy ji (či jejího dřívějšího zmocněnce) k takovému postupu v řízení vedly, nemá z hlediska zákonnosti napadeného rozsudku význam.

[19] Její argumentace je mylná i v části, kde závěry krajského soudu zpochybňuje tvrzením, že by žádosti nebylo možné vyhovět, i kdyby doložila veškeré požadované doklady kromě dokladu o příjmech. Na takovém pohledu totiž není nic „*opačného*“ oproti závěrům krajského soudu, jak stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, nýbrž jde o tvrzení zcela souladné se závěrem krajského soudu, podle kterého je zastavení řízení namístě při nedoložení kteréhokoliv dokladu.

[20] Ani stěžovatelčino tvrzení, že žádost nebyla obstrukční, správnost závěrů krajského soudu nezpochybňuje. Obstrukční postup v řízení není jediným důvodem pro nevyhovění žádosti o přerušení řízení. Krajský soud v napadeném rozsudku vyšel z ustálené judikatury a konkrétně vyložil, proč by ve skutkových podmínkách této věci bylo přerušení řízení (o dalších 183 dnů) v rozporu se zásadami rychlosti a hospodárnosti řízení (tj. že stěžovatelka nehodlala přerušení řízení využít k obstarání listin, které měla přiložit již k žádosti, ale teprve k vytváření podmínek pro to, aby jí vůbec mohly být v budoucnosti vydány, přestože již dostala k dispozici 59 dnů). Na tyto závěry stěžovatelka v kasační stížnosti v zásadě nereaguje.

[21] Poslední kasační námitkou se stěžovatelka vymezuje proti závěru krajského soudu, podle kterého žalovaný nemusel podle § 82 odst. 4 správního řádu přihlížet k doložení cestovního pasu v odvolacím řízení. Touto otázkou se již judikatura zabývala a dospěla k závěru, že požadované doklady je nutné vždy s ohledem na zásadu koncentrace řízení předložit již v řízení před správním orgánem I. stupně. Tyto listiny proto nelze považovat za nové důkazy podle § 82 odst. 4 s. ř., ke kterým by bylo možno přihlédnout v průběhu odvolacího řízení (rozsudky NSS ze dne 19. 11. 2018, čj. 8 Azs 195/2018-59, a ze dne 5. 11. 2020, čj. 7 Azs 234/2020-32, k tomu dále srov. v nich citovaná rozhodnutí).

[22] Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že zásada koncentrace řízení není neomezená. V určitých typech řízení je prolomena zásadami uvedenými zejména v § 2 a § 3 správního

řádu. Typicky se jedná o řízení o přestupcích a správních deliktech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, a ze dne 27. 11. 2012, čj. 1 As 136/2012-23, č. 2786/2013 Sb. NSS, bod 14). Koncentrační zásada se neuplatní obecně též v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS). Výjimka z uplatnění zásady koncentrace řízení se ovšem v nynějším případě nemůže uplatnit. Řízení se vede o žádosti stěžovatelky, tedy nebylo zahajováno z moci úřední. Nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání. Uplatnění zásady koncentrace ve věcech pobytu cizinců nepřipouští žádné *ad hoc* výjimky, a to ani odůvodněné obecnými zásadami spravedlnosti, zásadou vstřícnosti a dobré správy či zásadou hospodárnosti (bod 32 a násl. rozsudku NSS ze dne 19. 1. 2017, čj. 10 Azs 206/2016-48). Ani tato námitka tedy není důvodná. Tato námitka se nadto týká pouze cestovního dokladu, který jediný stěžovatelka předložila v odvolacím řízení. Stále však platí výše uvedený závěr, že zastavení řízení odůvodňovalo nepředložení kteréhokoliv z nich, přičemž některé doklady stěžovatelka nepředložila vůbec.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[24] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšné žalované nevznikly náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2023

Milan Podhrázký
předseda senátu